

Пролог

Мушу пояснити, як опинився тут. А ще – думаю, це доречно, – поясню, як же мені прикро через усі ті недобрі рішення, що привели мене сюди.

Щиро кажучи, я не маю особливих докорів сумління, хоча сподіваюся, що в судовому процесі цей факт не вийде на світ. До певної міри соромлюся, що я тут, надто з огляду на те, у скількох прекрасних будинках бував я за всі ці роки, але жалощі над собою – це страхітливе видовище, а до всього я цілком непогано давав собі раду. Якщо вже йдеться про недобрі рішення... думаю, я й так рано чи пізно потрапив би сюди. Просто мій маршрут виявився мальовничим.

Між нами кажучи, ви б не повірили, як легко здобути доступ до комп'ютера, особливо якщо ви не надто вибагливі у таких питаннях, як вихід в інтернет. Я записався на курс комп'ютерної грамотності. Це означає, що маю годину денно на великому чудовому *Dell* у помилково названому Інформаційному пакеті (це радше «буфет», ніж пакет, і більшість людей виходить із

нього гірше поінформованими, ніж ввійшли туди). Мало хто використовує Пакет. ПК, які з ним працюють, вилучено в епоху пізньої крейди, це означає, що вони: а) завбільшки з кімнату; і б) майже ні на що не придатні. До того ж, думаю, багатьох моїх колег у нещасті арештовано за посередництвом ПК, тож у цього терміна погані асоціації.

Та ці древні масивні комп'ютери – серйозно, це справді настільні комп'ютери, як у XIX столітті, – мають декілька переваг. Мають, наприклад, *Windows 95* із повним набором *Office*, це означає, що я можу тут залогінитися, ігноруючи комп'ютерну інструкторку Гертруду, і писати собі повні 57 хвилин щодня з трихвилинною перервою на «Солітер» наприкінці, як маленькою винагородою. Можливо, одного дня мені вдасться це опублікувати, якщо добре розіграю свої карти. Хоча, якщо хтось мені заплатить, чи буде це зараховано як «доходи, отримані злочинним шляхом»? Можливо. Доведеться повернутися до цього після закінчення судового процесу. Мушу також поміркувати над пристойним псевдонімом. Це не проблема. Мій згенерований список псевдонімів наразі містить до 86 записів.

Хай там як, я люблю, якщо історія починається з в'язниці. Перепрошую. Це ще одне відвертання уваги, бо ви вже намагаєтесь трохи забігти вперед і дізнатися, як мені – благонадійному молодому чоловікові з уміннями, які можна реалізувати на ринку, і добрими перспективами, – вдалося наробити собі більше клопотів, ніж будь-кому іншому в майже всьому тюремному блоці, налаштувати проти себе і закон, і злочинців, ще й при цьому шість разів ледь не дати себе вбити.

Але я люблю в'язничні початки. Вони нездоланні. Досить подивитися «Добрі серця і корони»* чи прочитати про дівчину, яка дослівно перемордувала всю свою рідню, а все ж зуміла представити себе як потерпілу сторону. В'язничні початки запевняють, що все буде *весело*. І вони доводять, що я живу, аби розповісти цю історію. Хоча, щоб зберегти дрібку таємниці, не говоритиму, в якому стані я зараз перебуваю. Скажу даром тільки те, що мені траплялися кращі часи в сенсі догляду за шкірою.

Байдуже. Мое актуальне довкілля – це Південний Лондон, середній рівень безпеки. На ніч не зв'язують, як у місцях із максимальним рівнем безпеки, але що кілька днів *перевіряють* замки на дверях, тож це не мінімальний рівень безпеки. Я переконував, що, може, слід мені побути в одиночній камері заради власного захисту, але з мене посміялися і сказали, що нічого грати королеву драми. Думаю, одиночка обходиться куди дорожче.

Хоча в цю мить я сиджу в Інфопакеті й пишу це під лінивим наглядом Гертруди, уявіть собі, що я перебуваю в кімнаті відвідин. Це не одне з тих вигадливих американських умеблювань із маленьким телефоном та очисними екранами. Ні, це суто британське громадське довкілля, що означає довговічну килимову плитку і покриті пластиком окремі крісла з підлокітниками. Крісла мають незручно високі борти, тож складно дотягтися до кишені, до того ж вони розміщені далеко одне від одного, що трохи ускладнює передавання з рук в руки контрабанди, яку могли не помітити при обшуку.

* «Добрі серця і корони» – британський фільм 1949 року, «чорна комедія». (Тут і далі – прим. пер.)

У цю мить я чекаю, коли з'явиться мій друг (адвокат) і розповість мені, як складеться решта моєї історії. Мій судовий процес має нижчий пріоритет, ніж інші, але мені ніде внести заставу. Ба більше, ніхто не має жодної охоти вносити за мене заставу, тож я просто чекаю. Це, ймовірно, найкраще місце; історія, яку я чуднув, наробила багато галасу. Кожна історія, що стосується розкішних маєтків, мафії, міжнародного шпигунства і державної зради, привертає увагу редактора навіть найтовстішого видання.

Тож такі мої обставини. Трохи замало овочів, трохи замало вітаміну D, кілька посічених кінчиків (бувають у чоловіків посічені кінчики волосся?), але я живий і друкую всіма пальцями, які досі працюють. Якщо ж йдеться про те, як це почалося... О Господи. Це складніше. Я обміркував різні пункти, з яких це «почалося». Звичайно, в цьому переліку є момент, коли ми почули постріл, хоча це надто чистенько. Потім момент, коли я зустрів Ем та її друзів, хоча, якби ми не працювали у тій самій сфері, то ніколи не стали б командою.

Насправді я знаю, з чого це почалося. Кедбері Лейн, 14. Моя остання справа, яку я зробив один. Якби все пішло добре, – ну, гаразд, якби я всього не зіпсував, – то й досі був би на волі. Не зіткнувся б із Деві та містером Боулінгова Куля, не довідався б про купу грошей, через яку і потрапив у цю халепу. Не зустрів би Ем, Еллі чи Джонні й не став би об'єктом цікавості щонайменше трьох правоохоронних органів і восьми злочинних угруповань. Не дозволив би, щоб когось підстрелили, а мене самого потовкли.

Та, як у випадку Королівської прокурорської служби, усе це послано, щоб випробувати нас і винести вирок. От як усе почалося.

Розділ 1

Якщо йдеться про вламвання до чужого будинку, то тут діють певні правила.

Звичайно, ці правила не повинні захищати дім. Вони повинні захищати вас. Хоча це дещо спантеличує, проте дбайливе ставлення до місця є одним із правил. Якщо ви збираєтесь стати інтрузером, – так я окреслюю свою високо специфічну професію, – мусите поводитися з цією власністю так, ніби вона ваша. Коли вам це вдасться, то найчастіше ті нечисленні особи, з якими ви зіткнетесь, щиро повірять, що ви і є власником, якщо тільки не бачили законного власника минулого тижня. Правила завжди вестимуть і захищатимуть вас.

Приклад: от я перед одним із найгарніших будинків маленького селища в Сассексі з наміром влатися туди. Я мав би бути дуже напруженим. Але я цілковито спокійний, бо маю Правила, які на моєму боці.

До речі, я не хочу, щоб моя робота як інтрузера здавалася ідеальною. Я не якийсь там чортів Позичальник. Моя праця гламурна, приємна і приносить великі

винагороди, але пов'язана з ризиком. А один із таких ризиків, про що я ще не знаю, от-от вкусить мене за дупу.

От як почалася вся ця халепа.

10:03. Пол Летбридж, квітучий п'ятдесятилітній чоловік, виїжджає в аеропорт. «Квітучий» – це моя чемна форма сказати, що в середньому віці він трохи себе за недбав. Але має вигляд багатого. Тобто має різновид базової засмаги, якою, схоже, пишається і якій навіть посеред зими не дозволяє опуститися нижче певного рівня. Якщо йому доведеться вирушити на Антигуа в січні, щоб її освіжити, то він вирушить на Антигуа. Навіть смужка, яку зазвичай залишає обручка, має той сам медовий колір, що й решта пальця.

Пол, ймовірно, непоганий чоловік. Трохи недовірливий у контактах із людьми, трохи надто впевнений у власних здібностях, у нього відповідальна робота, а ще він трохи задовго прожив одинаком, аби вважати його справді «соціалізованим». Але те саме я можу сказати про себе. А я, *напевне*, не є поганим чоловіком.

Та нині містер Летбридж не летить на Антигуа. Вирушає у тритижневу подорож на Близький Схід, щоб провести там частину юридичної роботи, яка стільки всього принесла йому за ці роки: головним чином цей дім і основне помешкання в місті. Ця робота дозволяє навіть більш-менш вчасно оплачувати всі необхідні експлуатаційні видатки. Залишає свою автівку на під'їзній доріжці (гарний новий порядний «порше», він певний, що через кілька років усі ці нісенітниці з електромобілями минуться) і на таксі їде до Гатвіка*. Дев – водій таксі, вже

двадцять хвилин на місці, але все гаразд. Містер Летбридж – надійний клієнт, а *Uber* переживає кризу. Свіжопочищена Дєвова «тойота» чекає на доріжці за дещо переобтяженими оздобою залізними ворітьми.

Із дверей виходить містер Л. – трохи супиться, побачивши автівку і сліди на своєму гарному чистому гравії, шкодує, що його не почекали на дорозі, як він просив по телефону. Зачиняє двері, перевіряє, чекає, коли молодий як-там-він-зветься вантажить його величезну валізу в багажник, усвідомлюючи, що недоречно було б пропонувати якусь допомогу, знову для певності перевіряє двері. Тоді проходить доріжкою і вибирається на задне сидіння. Ворота важко розкриваються, автівка – трохи осівши в колісних арках під вагою містера Л. і його багажу, – переміщається на односмугову дорогу і від'їжджає.

10:04 На бічну вуличку цього розкішного маленького села знову опускається тиша. Містер Л. в автівці наказує Дєвові негайно вимкнути «Магік ФМ» і перевіряє по телефону, чи зарезервоване йому місце у належній чекальній залі першого класу в аеропорту. Навіть не заглядає у дзеркальце заднього огляду. Як і Дев.

10:05. Повернувшись до будинку, я виринаю з найближчої доріжки і починаю свій робочий день.

Сподіваюся, що містер Л. чудово проведе час у Йорданії, але тішуся, що його вже немає. Ми з ним були б жакливими співмешканцями. Наступні три тижні його дім – показний, на вигляд георгіанський, модернізований без смаку, але й досі з певними прегарними оригінальними рисами, – належатиме мені.

Між нами кажучи, сам я виглядаю не надто. Маю на собі сорочку й куртку, антиковідну маску (найбільша

* Гатвік – лондонський аеропорт.